

A dramatic space scene featuring a large, dark, multi-tiered spacecraft or station structure against a hazy, yellowish-green background. An astronaut in a full suit is seen from behind, walking on a narrow, dark metal walkway that leads towards the structure. The lighting is moody, with a strong yellow glow emanating from the background, creating a sense of depth and mystery.

MARTHA
WELLS

STŘET MYSLÍ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS
STŘET MYSLÍ

The Network Effect
Copyright © 2020 by Martha Wells
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2023
Cover © Jaime Jones, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3160-2 (pdf)

MARTHA WELLS

STŘET MYSLÍ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

přeložil František Jahnátek

F**O****S**

KAPITOLA

první

MÁM UŽ JISTÉ ZKUŠENOSTI s klienty, kteří si mysleli, že potřebují tak vysokou úroveň ochrany, až to hraničilo s absurditou; a to mám na mysli svoje vlastní pojetí absurdity (nezapomeňte, že mě vyvinula společnost vedená xenofobními paranoiky, které držela trochu zpátky jen jejich šílená chamtivost). Stejně tak mám zkušenost s klienty, kteří si mysleli, že žádnou ochranu nepotřebují, a to klidně až do okamžiku, kdy je něco sežralo (tohle prosím vás berte jako slovní obrat, statisticky u mě převažují ti nesežraní).

Například doktorka Aradová, kterou její životní partnerka Oversová označuje za „jednoho z posledních optimistů“, se nachází někde mezi oběma skupinami. Doktor Thiago se zase držel pravidla „temnou jeskyni prozkoumáme bez dotěrné bezpečnostní jednotky“. Není divu, že pak najdu Aradovou přitisknutou ke zdi u panelu pozorovací plošiny, jak křečovitě drží zbraň a nespouští oči z Thiaga, který se

tam snaží dohodnout s jednou z mých potenciálních Obětí. (Teď mě napadlo, že mi vlastně doktorka Aradová neustále připomíná, že bych neměl pro člověka používat slovo oběť. Pokaždé když ho použiju, Thiago se na mě podívá jako na toho, kdo jen hledá důvod, proč někoho zabít.)

Jenže tehdy se tyto potenciální Oběti rozhodly, že se budou před mými klienty ohánět projektilovými zbraněmi.

Na to všechno jsem myslel, když jsem podplavával bitevní loď, která se chystala zaútočit na naši podmořskou výzkumnou stanici.

Doplaval jsem k její zádi a opatrně se vyhnul lodním šroubům. Potichu jsem se vynořil, přešel zábradlí a vylezl na palubu. Byl jasný den s nulovou oblačností a já měl pocit, že si mě každou chvíli někdo všimne. (To nemůžou útočit v noci?) Už předtím jsem vypustil několik dronů a díky jejich kamerám jsem věděl, že v zadní části téhle pitomé lodi mi zatím nic nehrozí.

Nade mnou se vypínala jakási trojúhelníková konstrukce, která se postupně svažovala, pravděpodobně aby plavidlu umožnila dosáhnout vyšší rychlosti. Tak mi to aspoň připadalo, ale co já vím; jsem přece Robokat a o podobné věci se nezajímám. Horní paluba obepínala příď a poskytovala zázemí pro děla určená k čelnímu útoku. Na druhou stranu ale takové rozmístění vytvářelo několik slepých míst. Řekl bych, že se s tím bezpečnostní inženýři museli pořádně natrápit. V každém případě ale tahle loď vypadala mnohem moderněji než ty, které jsem doteď viděl, a rozhodně byla vybavena lepšími technologiemi.

Pochopitelně se ale právě v tom skrývala i její slabina.

Nepřestával jsem hlídat naše okolí a ostrovy rozptýlené kolem nás. Co když se jedná o zastírací manévry a k útoku dojde z jiné strany? A samozřejmě jsem nespouštěl oči

z kamery umístěné na pozorovací plošině. I tam se odehrávala vtipná scéna.

Thiago stál asi čtyři metry od vstupních dveří a neměl na sobě ani ochranné oblečení. Zkrátka úplně jako ten, kdo si o doporučeních bezpečnostní jednotky myslí svoje. Velitel Obětí se zastavil na okraji asi tři metry od něj a mířil na Thiaga svojí projektilovou zbraní. Teď mi ale dělalo starosti šest Obětí rozmístěných na přídi té jejich zatracené lodi, a především hlavně děla mířící přímo na horní část naší stanice.

Někteří z útočníků, nebo jak jim jednoduše říkám Oběti, neměli přilby. To mi hrálo do karet. S malými drony lze leccos vykouzlit. Potřebujete jen svolení svého klienta nebo aspoň patřičný ovládací modul. Pak jen stačí najít dostatečně hloupou Oběť, která se příliš neobtěžovala s výstrojí, a je to. Zrychlíte dron a pošlete jí ho přímo do obličeje. I když netrefíte oko nebo ucho, zanecháte jí v hlavě menší kráter. Podobná strategie by měla celou situaci rychle vyřešit, a já bych se tak mohl vrátit k nové epizodě seriálu *Sluneční rody*. Jenže pak jsem si představil, jak smutně by se Aradová ztvářila a jak by Thiago zuřil, a zaváhal jsem. Copak jsem ale měl na výběr? Škoda že zrovna velitel těch mých potenciálních Obětí si přilbu nasadil.

(Thiago je životním partnerem bratra doktorky Mensahové, i tak na jeho názory kašlu.)

Zatím jsem ale netušil, kolik útočníků se nachází v útrokách lodi, kde se patrně ukrývalo ovládací zařízení toho velkého děla na palubě. Kdybych se zbavil všech viditelných Obětí (pardon, chtěl jsem říct *potenciálních* Obětí) na palubě, asi bych z téhle scény k popukání udělal pěknou frašku.

Kdoví, třeba se Thiagovi podaří dostat nás z téhle šlamastyky slovy. Vždycky věděl, jak s ostatními lidmi hovořit. Pro všechny případy jsem ale nechal jeden dron poblíž

Aradové u vstupu. (Oversovou by asi hodně naštvalo, kdybych nechal její partnerku umřít, a kromě toho jsem měl Aradovou rád.)

Navzdory všemu se Thiago pokusil o smířlivý tón.

„Nemusí tu k ničemu dojít. Jde nám jen o výzkum a nechceme nikomu ublížit.“

Velitel potenciálních Obětí něco odpověděl a v přenosu se ozval překlad jeho slov: „Dal jsem vám jasně najevo, že to myslím vážně. Vezmeme si, co potřebujeme, a necháme vás. Dejte rozkaz ostatním, ať se ukážou.“

„Odevzdáme vám zásoby, ale ne lidi,“ odpověděl Thiago o poznání vzrušeněji. „Nemusíte po nikom střílet. Potřebujete zásoby? Dáme vám je.“

Jen na vysvětlenou: tím nikým, po kom se nemusí střílet, jsem byl já.

Thiago klidně porušil bezpečnostní pravidla, s kterými všichni dopředu souhlasili, a vyšel na pozorovací plošinu, aby pozdravil návštěvu na té zatracené bitevní lodi. Vyskočil jsem za ním a strhl ho zpátky, takže jsem ten zásah schytl já, a ne on. Střelili mě do ramene. Přepadl jsem přes okraj plošiny a spadl do vody. Tak tohle mě fakt naštvalo!

„Jednotko, jednotko, jste tam?“ ozvala se okamžitě do vysílačky Oversová z řídicího centra.

Jo, jsem v pořádku, poslal jsem do přenosu. Ještěže nekrvácím jako lidi, protože upozornit na sebe mořské dravce bych teď vážně nechtěl. *Mám všechno naprosto pod kontrolou, stačí?*

„Ne, je v pořádku,“ zaslechl jsem, jak oznamuje ostatním, „a ano, asi ho to rozčílilo.“

Přeskočil jsem zábradlí a přikrčil se. I když jsem snížil citlivost senzorů bolesti, pořád jsem vnímal projektil v rameni a musel na něj myslet; zbytečně mě to rozptylovalo.

V podřepu jsem sešel do podpalubí a zastavil se u první kajuty. Kdosi v ní sledoval záznamy ze značně primitivního kamerového systému. (Do něj jsem se naboural už předtím a namísto skutečných záběrů jsem posílal staré záznamy a nahodilé zprávy o nezvyklých objektech, aby musel neustále něco vyhodnocovat.) Příkladl jsem se k ženě obsluhující monitorující zařízení, chytil ji pod krkem a držel tak dlouho, až ztratila vědomí. Pak jsem jí pro jistotu ještě zlomil ruku, aby měla o čem přemýšlet, kdyby se náhodou probrala příliš brzy. O její zbraň jsem nijak nestál, ale aspoň jsem na ní poškodil pár součástek.

V kajutě se povalovaly tašky, nádoby a další lidské harampáčí. I když u stěn stály regály, leželo všechno naházené na podlaze. Původně jsme v dálce zahlédli jedenáct motorových člunů s lidmi na palubě. Dva z nich připluly až k nám. Thiagovi se na nich od začátku něco nelíbilo. Posádky obou člunů mu připadaly trochu zvláštní, i z ostatních měl víc než divný pocit. Obě si také daly patřičně záležet, aby vyvolaly dojem, že mají mírumilovné úmysly, a nikdo z jejich členů nevystavoval svoji zbraň na odiv. Jednalo se čistě o obchod a nákup zásob. (Aradová a ostatní jim okamžitě chtěli vyjít vstříc, ale Thiago navrhl, aby nám v rámci dobrých obchodních vztahů jejich velitel prozradil, proč se právě tato planeta stala cílem jejich cesty.)

Dobře, souhlasím, že Thiago si mohl myslet, že i tito lidé, zrovna tak jako ti předchozí, s kterými jsme se už potkali, přicházejí v míru. Z předchozích setkání s lidmi jsem už znal kritéria bezpečného obchodního jednání, a tak jsem mohl velice rychle vyhodnotit, že tato nová skupina do nich nezapadá.

Jenže to by mě někdo musel poslouchat.

Velitel té pitomé lodi a jeho lidi na palubě na sobě měli mnohem lepší a čistší oblečení než ti, které jsme doteď

potkali. Žádná oficiální veřejná síť na této planetě neexistovala (blbá planeta), ale ta jejich lodička disponovala vlastním přenosem a základní databází. Nepřekvapilo mě, že většinu paměti zabíraly počítačové hry a pornografie. Nikde jsem ale nenarazil na data, která by aspoň trochu napověděla, co to je za lidi a o co jim jde. Dokonce i jejich virtuální profily nepopisovaly víc než jejich ochotu k sexu a k jakému pohlaví se hlásí; na takové údaje zvysoka kašlu.

Vyklouzl jsem do tmavé kovové chodby a vtom se přede mnou objevil další člověk. Rychle jsem ho odzbrojil a omráčil.

Dveře do další kajuty byly zavřené, ale jeden z mých droňů se snesl na střechu a přitiskl se k oknu. Poskytl mi tak pohled do místnosti. Pochopil jsem, že se dívám do řídicího centra obrovského děla na palubě, které nepřestávalo mířit na naši stanici.

Na záběrech jsem spatřil ovládací panel a u něj malou postavu člověka. Oči měl upřené na zastaralou obrazovku se zaměřovacím křížem uprostřed. Tři další lidé, o něco vyšší než ten u ovladačů, seděli poblíž v oprýskaných křeslech a o něčem spolu mluvili. Sledovali Thiaga a svého velitele na obrazovce a z jejich pohledů a gest jsem usoudil, že celou záležitost vnímají jen jako další práci a rutinu.

Místnost měla kopulovitý tvar a nacházela se na pravoboku. Všiml jsem si i kovové výztuže, která pravděpodobně podpírala část paluby s dělem. Šest dalších členů posádky stálo na přídi a ledabyle mířilo svými zbraněmi na naši pozorovací plošinu. Jestli provedu útok rychle, neměli by nic zaslechnout. Odemkl jsem a neslyšně proklouzl dovnitř.

První Oběť u ovladačů jsem zasáhl energetickou ranou ze své levé ruky, Oběť 2 jsem zneškodnil úderem do krku, a když se po mně ohnaly zbývající dvě, předklonil jsem se, roztříštil koleno jedné, druhé vyrazil zbraň z ruky a zlomil

jí klíčnou kost. Dopředu jsem si v našem komunikačním systému připravil překlad věty, o které jsem věděl, že ji budu jako jedinou potřebovat: „Vykřikněte a všechny vás zabiju.“

První Oběť klesla v bezvědomí na ovládací panel. V navlhlem vzduchu se jí z rány mírně kouřilo. Zbylé tři Oběti ležely na podlaze a sípavými hlasy tiše naříkaly.

Jeden z útočníků na palubě se rozhlédl, ale zůstal stát na svém místě. Thiago, který zcela nečekaně začal jednání protahovat, záměrně neodpověděl na dotaz, jestli se i ostatní vědci dostaví na pozorovací plošinu. Na základě toho se velitel potenciálních Obětí patrně hodlal rozhodnout, jestli by měl někoho unést, nebo ne. Thiago právě podával seznam našich zásob a předstíral, že má problémy s překladem v našem systému. (Věděl jsem, že to jenom hraje, protože je výborný znalec jazyků.) Záběr z jiného dronu mi ukázal, jak si velitel Obětí užívá jeho nervozity. Thiago to pravděpodobně vytušil a pokračoval v divadýlku. Musím uznat, že má za ušima.

Fajn, fajn, připouštím, že mě trochu štválo, když mi Thiago nedůvěřoval.

Vzpomínám, jak o mně mluvil s Mensahovou na naší vědecké základně v době, kdy Aradová plánovala současný výzkumný projekt. Tady mám přepis jejich rozhovoru:

Thiago: „Vím, že jsem v menšině, ale mám vážné pochybnosti.“

Mensahová: „Projekt má na starost Aradová a ta ho tam chce. Budu upřímná a řeknu ti, že pokud by tam bezpečnost nezajišťoval právě on, tak bych okamžitě odvolala svůj souhlas, že s nimi může jet Amena.“

(Přesně tak. Amena je jedno z jejich dětí a skutečně ji máme s sebou. Ale jinak v pohodě!)

Thiago: „To té věci vážně tak moc věříte?“

Mensahová: „Naprosto. Zachránil mi život. Víím, čeho je schopen, aby ochránil ji, tebe a zbytek týmu. Samozřejmě že má určité nedostatky. Vlastně bych se ani nedivila, kdyby nás teď odposlouchával. Hej, jednotko, slyšíš nás?“

Já v přenosu: *Kdo? Já? Ne.*

Zbytek jsem už pochopitelně neslyšel. Bylo lepší všeho nechat, odpojit se a vypadnout.

Najednou Oběť 2 něco zašeptala. Počkal jsem na překlad v systému. „Co seš zač?“

„Co jsem zač? Sklapni, nebo tě praštím, to jsem zač,“ odpověděl jsem stroze. Tak jedna věta nestačila.

Byl čas se pohnout. Velitel Obětí vykročil k Thiagovi. Zabránit tomu, aby se moji klienti stali rukojmími, patřilo k důležitým úkolům v mém soupisu rizik souhrnně nazvaném Seznam Kroků k Úspěšnému Řešení Nenadálých Událostí. (Ve Společnosti používají pro tento soupis anagram SKUŘNU, což mi připadá naprosto uhozený.) (Tedy ne ani tak ta zkratka, jako spíš představa nějakého soupisu rizik.)

Thiago udělal několik kroků zpět. „Počkejte, přece nás nechcete...“ vyhrkl.

Na útěk z plošiny už bylo pozdě.

Přistoupil jsem ke vchodu a připravil drony do útočné pozice. Dva z útočníků měli přilby a ochrannou výstroj, další pak přilbu se zvednutým hledím. Stiskl jsem otevírání poklopu a vydal rozkaz.

(Na poslední chvíli jsem změnil pokyn daný dronům, aby nezabíjely a neútočily na hlavu a obličej, ale zaměřily se na nechráněná místa na rukou a pažích. I když na nás takhle hloupě zaútočili, a mohli si tedy za případné důsledky sami, představil jsem si smutný obličej Aradové a zkrátka jsem je nemohl jen tak oddělat.)

Poklop se otevíral strašně pomalu (Co to je skořápku?) a všech šest útočníků mělo čas se otočit mým směrem. Drony zaútočily v okamžiku, kdy jsem vyskočil na palubu. Jednu Oběť jsem zasáhl energetickým výbojem, druhé jsem zlomil koleno, další dvě vyřídily drony, ale poslední zalehla a spustila palbu. Schytl jsem to rovnou do hrudi. Zatraceně!

Velitel zatím přiskočil k Thiagovi, zkroutil mu ruku za zády a přiložil hlaveň ke spánku. Poslal jsem šest dalších dronů, aby smetly zbraně na jednu hromadu, a postavil se. Pak jsem vyšel na rampu vedoucí k pozorovací plošině.

„Nech ho!“ nařídil jsem mu. Vážně jsem neměl náladu na nějaké vyjednávání, i když i pro tento účel jsem kdesi ve svojí databázi vlastnil odpovídající modul. Nutno ale podotknout, že mi nikdy příliš nepomohl.

Velitel vytřeštil oči a silně znervózněl. Jeho rukojmí se zatvářil podobně. Díky záběrům z dronu jsem pochopil, co je tak vyděsilo: z oblečení mi crčela voda, uprostřed loga výzkumného týmu se vyjímalý otvory po projektilích a hrud' mi potřísnila krev smíšená s mazlavou tekutinou.

Začal jsem je obcházet a předstírat, že mám namířeno k bezpečnostnímu poklopu. Velitel se otáčel za mnou a neustále přitom držel Thiaga před sebou. „Přestaň, slyšíš! Jinak ho zabiju!“

Dovtípil se. Snažil jsem se ho přinutit k pohybu, abych si lépe vytipoval, kam ho střelím. Zastavil se před pozorovací kabinou a znemožnil mi tak vystřelit z dobrého úhlu.

„Ještě se můžete zachránit,“ vyhrkl Thiago. „Nechte nás na pokoji. Půjdu s vámi jako rukojmí...“

Úžasný nápad, pomyslel jsem si. To by nám vážně pomohlo.

„Bez rukojmích,“ ozval jsem se.

„Co je zač?“ dožadoval se nepřátelský velitel vysvětlení.
„Tak co seš? Robot?“

„Bezpečnostní jednotka,“ odpověděl Thiago. „Humanoidní robot.“

Nezdálo se, že by mu to velitel chtěl uvěřit. „A proč vypadá jako člověk?“

„Tak tahle otázka mě taky občas trápí,“ vpadl jsem do jejich rozhovoru.

Vtom se z amplionu ozval hlas doktora Ratthiho: „Má duši!“

Dobře jsem zaslechl, jak ho Oversová šeptem okřikla: „Co to děláš? Jdi od toho mikrofonu.“

Během těch pár chvil, které jsem získal, jsem rychle prošel svoji sbírku seriálů a vybral epizodu ze *Statečných strážců*. Je to docela slušná podívaná, ale zrovna tato část se jim příliš nepovedla, protože v ní několik zlých bezpečnostních jednotek zaútočí na hlavní postavy seriálu. (Trochu mi to připadá jako naprostý opak oxymóronu. V médiích se snad nikdy nesetkáte s hodnou jednotkou, ale jenom s tou zlou. Existuje pro opak oxymóronu vůbec nějaký výraz?) Vybral jsem třeminutový úsek, ve kterém jednotky vtrhnou na jednu základnu a nemilosrdně pozabijí všechny, kdo se na ní schovali. Nahrál jsem tu scénu do databáze nepřátelské lodi kamsi mezi ta jejich porna a nechal ji tam přehrávat pořád dokola.

Zvládl jsem to celé dřív, než velitel zalomcoval Thiagem a přikázal: „Poruč té věci, ať vypadne.“

Thiago se jen horče zasmál a odpověděl: „Rád bych, jenže mě vůbec neposlouchá.“

Pěkný kecy, Thiago, poslouchám tě až příliš.

„Koho tedy...“, začal velitel, ale včas se zarazil. „Poslouchejte, je mi jedno, kdo toho robota ovládá, ale já mám rukojmího a беру ho k nám na palubu.“

„Zničil jsem vám motory,“ zarazil jsem ho. Ano, měl jsem je včas zlikvidovat, ale teď už bylo pozdě.

Velitel se rozčílil, trhl Thiagem, který zakopl a na chvíli se předklonil. Zpozoroval jsem kousek nechráněného těla na velitelově paži, jen pár centimetrů mezi spoji špatně padnoucího brnění.

Vrhl jsem se k nim, odstrčil Thiaga a popadl zbraň jeho únosce. Praštil jsem ho pažbou do břicha a hrudi, až se zapotácel a poroučel se na zem.

Aradová vyběhla na plošinu a moudře sklonila hlavěň svojí projektilové zbraně, i když ji už předtím zajistila. „Jste v pořádku? Thiago? Jednotko?“ zeptala se starostlivě.

Měl jsem v plánu mít v záloze někoho se zbraní, jen jsem se nerozhodl, koho přesně.

Po celé té záležitosti se Šerosvitem se Aradová přihlásila do střeleckého kurzu. Hádám, že ji k tomu přiměla skutečnost, že by se něco takového mohlo hodit, kdyby ji a ostatní zase nějaká sebranka zabijáků honila po planetě a narušovala jinak pokojné výzkumné práce. Jak vidno, podobná zkušenost přesvědčí i zapřisáhlého optimistu.

Doktore Thiago a doktorko Aradová, oslovil jsem je v našem soukromém komunikačním přenosu, *utíkejte dovnitř.*

Pak jsem popadl svíjejícího se velitele a hodil ho na palubu jeho lodě, kde se ostatní cíle snažily dostat do bezpečí svých kajut. Na záběru z jejich kontrolní místnosti jsem postřehl pohyb. Někdo se snažil dostat k ovládacímu panelu palubního děla. Tak to holt chodí, když nemáte čas důkladně vyčistit nepřátelské území. „Oversová,“ zavolał jsem do vysílačky, „přišel čas!“

Zbytek našeho týmu totiž zatím připravoval základnu k odplutí. Cítil jsem, jak se mi plošina zachvěla pod nohama. Z vody se vynořily opěrné sloupy a rozvířily hladinu

tak, že do boků nepřátelského plavidla začaly narážet obrovské vlny.

Řekl bych, že si útočníci vůbec neuvědomili, že před sebou mají pohyblivý výzkumný modul. Ozvaly se motory a rozvířená voda naklonila nepřátelskou loď na bok. Teď už na nás neměli šanci zamířit.

Opěrné sloupy zajely do útrob našeho výzkumného modulu a ten se vzápětí vynořil na hladinu. Z amplionů na pozorovací plošině se ozval výstražný signál, který měl všechny v okolí varovat, aby se k ní nepřibližovali. Útočníci to patrně velice rychle pochopili, protože přepnuli svoje motory na zpětný chod. Přivolał jsem svoje drony a nechal je proletět palubními dveřmi do chodby. Hned za nimi jsem vstoupil i já a pečlivě za sebou zavřel, přesně podle bezpečnostních instrukcí pro případ plavby.

KAPITOLA

druhá

ŘÍKAL JSEM SI, ŽE to zase tak špatně nedopadlo. Přece jenom to byla moje první zkušenost v pozici bezpečnostního poradce, který nemusí předstírat, že je člověk, popřípadě všem namlouvat, že poslouchá rozkazy někoho jiného, kdo už rozhodně člověk je. Nikdo nezemřel, vzorky se podařilo včas posbírat a terénní průzkum se také povedl. Podle původního plánu jsme měli odjet až za šest planetárních dní, ale jelikož veškeré práce postupovaly rychle, rozhodla Aradová, že vyrazíme o tři dny dřív. Díky tomu jsme měli náš výzkumný modul nachystaný k odletu a to bylo naše štěstí.

Ano, měli jsme štěstí, což je ale přesně to, co nesnáším.

Stál jsem v chodbě u poklopu a rozesílal rozkazy svým dronům; čtyři jsem si nechal u sebe a ostatní jsem poslal do různých koutů našeho výzkumného modulu, kde jsem je přepnul do pohotovostního režimu. Pak jsem si v přenosu ověřil, co se děje s mojí posádkou. Kromě těch, kteří

obsluhovali stroj a starali se o bezpečný průlet atmosférou, se všichni hádali a ječeli na sebe. Aradová se za mnou přišla podívat do chodby. Zbraň už u sebe neměla. Jak jsem vzápětí zjistil v bezpečnostním systému, uložila ji zpátky do skříňky a zajistila.

„Jednotko, musíš hned na ošetřovnu!“

Znovu jsem se podíval do komunikačního přenosu. Nikde žádná upozornění nebo výstrahy.

„Proč? Co se tam stalo?“

„Tam nic, ale s tebou se něco stalo. Postřelili tě.“

No jo vlastně. Aradová mě nepřestávala pobízet, a tak jsem ji následoval do hlavní chodby. Sáhl jsem si do rány na hrudi a lehce zvýšil citlivost senzorů bolesti. Pořád jsem měl v sobě ty projektily. (Někdy totiž vyklouznou samy od sebe.)

Ošetřovna se nacházela na konci hlavní chodby. Byla to vlastně menší kajuta ve stejném patře jako denní místnost pro posádku a kuchyňka. Obytná část se soukromými kajutami, laboratořemi a skladem se nacházela o dvě patra níže a řídicí místnost nad námi. Ratthi na nás už čekal, a jakmile mě uviděl, vyhrkl: „Jsi v pořádku? Měl by sis raději hned lehnout.“

Nechtěl jsem se s tím vším příliš zdržovat. „Ne, jsem v pohodě,“ namítl jsem. „Stačí mi jen kleště na vytažení projektilů.“

„To nepůjde. Byl jsi ve vodě a musíš se dekontaminovat. Taky ti musíme nasadit antibiotika. Počkej, až se systém nachystá, a pak si lehni.“

Ukázal na úzké lehátko a natáhl se po kufříku s první pomocí na polici. „Thiago má jen pár odřenin na krku, ale jinak je v pořádku,“ oznámil nám a odešel.

Křičení a ječení se trochu ztišilo, ale i tak jsem mohl zaslechnout nervózní hlasy pronikající do přenosu z nahrá-

vacího centra. Výzkumné moduly jako ten náš totiž nemají bezpečnostní systém s možností nahrávání a kamerami rozmístěnými všude kolem. Víc než kdekoli jinde tu respektují právo na soukromí, osobní prostor a podobné žvásty. Kdybych chtěl, tak bych stejně za pomoci dronů zjistil, o čem si povídají. Jenže teď mi na tom tolik nezáleželo.

„Ratthi má pravdu, jednotko,“ přitakala Aradová. „Měl bys nechat prohlédnout, abychom zjistili, jestli do ran nepronikly nějaké nečistoty.“ Na chvíli zaváhala a pak dodala: „Měla jsem snad...“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. Nepochopil jsem, na co se ptá. „Myslím, jestli byl nějaký způsob, jak...“, znovu nedopověděla. Tentokrát jsem jí ale porozuměl. „Ne, kdybych se o malou chvíli zdržel. Asi bych musel použít dron. Pravděpodobně by to přežil, jestli by mu tedy ostatní poskytli první pomoc.“

Netoužila po někom střílet, a i ten střelecký kurz absolvovala s velkým sebezapřením. Vlastně ani já jsem to po ní nechtěl. (Lidé totiž mají zvláštní schopnost používat zbraně naprosto zbytečně a nepřiměřeně. Už několikrát mě postřelili a většina zásahů pocházela ze zbraní těch, kteří se mi snažili přispěchat na pomoc. Jiní klienti po mně vystřelili v okamžiku, kdy se snažili zasáhnout něco jiného a já jsem náhodou stál nedaleko.)

Aradová si protřela oči a polovinou úst se ušklíbla. „Nechceš, abych si něco vyčítala, vid’?“

„Tak to není,“ odpověděl jsem a skutečně to tak i myslel. Většinou lidem lžu, ale Aradové ne, aspoň tedy ne v této záležitosti. „Doopravdy se o něco podobného nesnažím. Vždyť víš, jaký jsem.“

„No právě,“ vyprskla, a i když ani nechtěla, zatvářila se pobaveně. „Právě že vím, jaký jsi.“

Ve tváři se jí objevil laskavý a lítostivý výraz.

„Hele, žádné objímání,“ varoval jsem ji, protože na tom jsme se dohodli. „Potřebuješ se někomu vypovídat? Mám někoho zavolat?“

„Ne, díky,“ usmála se. „Jsem v pořádku.“

Zdravotnický systém ohlásil, že je připraven.

„Teď se ale dej do pořádku i ty.“

Odešla z ošetrovny a u dveří zadala příkaz *nerušit*. Svlékl jsem se a naházal všechno oblečení do dekontaminačního boxu. Potom jsem si lehl a čekal, až mě systém překontroluje a vyjme projektily z ramene a hrudi.

Celé to zabralo sotva tři minuty a během nich jsem dodíval scénu ze seriálu *Sluneční rody*. Zastavil jsem ji předtím totiž v okamžiku, kdy se Thiago rozhodl, že bude jednat a nasadí svůj krk. Žel jsem přitom mohl přijít o krk i já. Zdravotnický systém ukončil zákrok a chystal se přepnout na terapeutický program, když jsem ho zastavil a slezl z lůžka. Z přenosu jsem se dozvěděl, že jsme se dostali na oběžnou dráhu a blížíme se k naší mateřské lodi.

Vytáhl jsem suché oblečení a nasál čistou vůni dezinfekce. Oblékl jsem se, zrušil příkaz *nerušit* a otevřel dveře.

Na chodbě stál Thiago. To je ale milé překvapení!

Vypadal našťavaně a nespokojeně. Vycítil jsem to, aniž bych si ho musel dvakrát prohlížet.

„Zabil jsi je?“

Musím přiznat, že jsem na ně měl takový vztek, že bych je asi rozsápal na kusy. Společnost, která mě kdysi vlastnila, mi nainstalovala jasný postup: střílet za účelem zabít, minimálně ty se zbraněmi na naší palubě. Kromě toho mě postřelili a měli jasný úmysl pozabíjet moje klienty, popřípadě některé z nich unést.

Jenže jsem už dávno nespadal do majetku Společnosti a jediný člověk, kterému jsem se měl zpovídat, byla Aradová;

a to ještě v omezeném rozsahu a na základě smlouvy navržené Pin-Lee.

Jenže přece jsem se nenaboural do svého vlastního řídicího centra, aby mi pak někdo i nadále poroučel, kdy mám koho zabít, když se mi do toho zrovna nechce. (Nebo naopak když chce.)

„Nahlásil jsem se svému smluvnímu nadřízenému,“ odpovéděl jsem.

(Jasně, vím, že jsem prostě mohl říct ne, nikoho jsem nezabil, nebo vysvětlit, že podle pravidel Společnosti nesmí bezpečnostní jednotka nasadit víc síly, než je bezprostředně nutné, protože zkrátka vedení Společnosti strašně nerado platí odškodné, a kromě toho nejsou jednotky tak posedlé touhou zabíjet; jestli tedy nevykonávají rozkazy svých lidských velitelů. Také jsem mohl dodat, že jsem schválně nepoužil smrtící střely, i když jsem se tím vystavoval většímu riziku, protože jsem věděl, že tak by si to Aradová i přála.)

„Zeptám se jí,“ řekl stroze a stiskl rty.

„Určitě to udělejte,“ vybídl jsem ho.

Chvilí na mě našťvaně zíral. Tváře mu postupně červenaly, jak se vnitřně víc a víc rozčiloval. Zároveň se ale cítil celý nesvůj. Bylo mi jasné, že ho naše krátké dobrodružství dost rozhodilo. Na okamžik zaváhal, ale nakonec se omluvil: „Promiň, nechtěl jsem, aby tě postřelili.“

No výborně! Jestli jsi to vážně nechtěl, tak bychom teď tady na sebe necivěli. Sám jsem byl pořád pěkně našťvaný, a tak jsem odsekl: „Bezpečnostní postup je všem členům výzkumného týmu k dispozici v databázi našeho modulu.“

Zatvářil se přesně jako člověk, který se snaží předstírat, že je naprosto klidný. (Mise splněna.)

„Vím, udělal jsem chybu. Jak jsem ale měl tušit, že ti lidé mají nepřátelské úmysly?“

No já jsem to tušil. Mohl jsem mu klidně ukázat příklad svého vlastního vyhodnocení dané situace, kde by viděl, že pravděpodobnost útoku té přibližující se neznámé lodi se pohybovala na sedmdesáti dvou procentech. Taky jsem ještě mohl zdůraznit, že mě zasáhli jako prvního a z jejich pohledu stříleli jen po dalším neozbrojeném člověku na naší palubě. Co mu ale budu vyprávět a vysvětlovat. Jemu se nemám z čeho zpovídat. On neměl rád mě a já zase jeho; takže v klidu.

Naprosto v klidu.

Vykročil jsem do chodby a odešel.

Pomocný soubor. Úryvek 1

(mimo hlavní linii příběhu)

Od té doby, co jsem se rozhodl zůstat (byť jen dočasně) na stanici pod správou Skupiny pro ochranu prostředí, mě Mensahová už sedmkrát požádala, abych ji někam doprovázel. Šestkrát se nejednalo o nic víc než vcelku krátké a nudné schůzky ve vesmírných přístavech nebo na palubách lodí kdesi na oběžné dráze. Posedmé jsme se vydali na povrch nedaleké planety. Nemám planety rád, ale nakonec mě přesvědčila. Vysvětlila mi, že se tam bude organizovat festival umění a konference o různých náboženských zvycích. Nedílnou součástí festivalu byla také celá řada živých vystoupení. Zjistil jsem si, co myslela tím *celá řada*, a došel k číslu osmdesát sedm. Souhlasil jsem, že ji tam doprovodím.

Některá živá vystoupení měla podobu přednášek nebo seminářů. Ty mě příliš nezajímaly, ale jinak jsem se podíval na třicet dva divadelních her a muzikálů. Mensahová zatím

chodila na různá setkání a setkávala se s přáteli a členy svojí rozvětvené rodiny. (Za pomoci dronů jsem nahrál představení, která se pořádala ve stejném čase nebo na sebe hned navazovala. Sice je všechna nahrávali pro veřejnou databázi zábavních programů, ale chtěl jsem mít svoje vlastní plné verze.) Jednou večer mě uprostřed jedné hry náhle vyrušila zpráva od Mensahové. Prosila mě, abych za ní hned přišel.

Její žádost přišla nečekaně a zněla tak zvláště, že jsem okamžitě odpověděl stylem, který jsme si předtím dohodli, kdyby ji náhodou někdo zadržel proti její vůli. Odpověděla, že se jen cítí unavená. To mi přišlo ještě víc zvláštní. Chci tím říct, že samozřejmě se občas cítila unavená, ale zpravidla nikdy by to nepřiznala.

Vyklouzl jsem z divadla a přikázal jednomu ze svých dronů, aby mi zbytek hry nahrál. Byla už noc a lidí na ulici ubývalo. Jen obrovský pavilon na druhé straně náměstí, kde se pořádal velkolepý večírek, stále pulsoval životem.

Když už se někde musíte setkávat s davy lidí, tak se podobné festivaly nezdaří zase tak hrozné. Potkáte tady sice nebývalé množství jak obyčejných lidí, tak i těch s vylepšenými schopnostmi, ale nikdo vám nevěnuje pozornost. Všichni mluví do vysílaček nebo komunikačního přenosu a mají kamsi naspěch. Trochu mě pravda štvalo, že s oblibou mávají světelnými tyčkami, vystřelují do vzduchu malé rachejtle nebo rozhazují barevné kuličky, které ve vzduchu vybuchovaly a zářily. (Neptejte se mě proč.) Hlavně že si mě nikdo nevšímal.

Pořád jsem se ale pohyboval v oblasti pod správou Skupiny pro ochranu prostředí, což znamenalo, že se tu nevykytovaly žádné bezpečnostní drony ani ozbrojená ochranka. Maximálně jste narazili na lidské zdravotníky a jejich robotické asistenty, popřípadě na strážníky, kteří dohlíželi

na plynulý provoz a křičeli na chodce, aby se vyhnuli projíždějícím vozidlům.

Vstoupil jsem do pavilonu. Mensahová stála stranou a byla zabraná do rozhovoru s Thiagem a jednou ze svých partnerek Faraiou. Jakmile jsem k ní přistoupil, chytila mě za ruku.

Upřímně řečeno byste měli raději robota nebo androida, zvláště když se představují jako Robokat, předem upozornit, že se ho chystáte dotknout; jestli vás samozřejmě zrovna někde nezachraňuje ze smrtelného nebezpečí a vy se ho musíte držet jako klíště. Pochopil jsem, že v nastalé situaci se jednalo o ten druhý případ. Mensahová se mě chytila, abych ji zachránil. Nic jsem tedy nenaznačil a jen se k ní přitiskl.

Právě mluvil Thiago: „Prostě nevím, proč bys nemohla mluvit jenom s námi.“

Slyšel jsem ho velice dobře, protože jsem si nastavil zvuk tak, aby mě nerušila příliš hlasitá okolní hudba. Nechal jsem si ji jenom příjemně vyhrávat na pozadí. Thiago se po mně našťavaně ohlédl. Podle jeho mínění jsem je vyrušil v rozhovoru. Klídek, dělám jenom svoji práci a ona si mě zavolala. Kromě toho mi dobře platí a zajišťují i další věci.

„Už jsem ti řekla proč,“ odpověděla Mensahová a snažila se vypadat klidně a vyrovnaně. Jenže zrovna takový dojem navozuje pokaždé, když se nás někdo chystá zabít. Drony jsem vyslal na průzkum do celého pavilonu a nikde jsem nezaznamenal přítomnost zbraní. (Na této planetě je nošení zbraní zakázáno, tedy kromě určitých oblastí, kde by se mohly vyskytovat nějaké místní obludy.) Všichni mluvili pěkně nahlas, ale podle mých měření se intonace každého člověka stále pohybovala kdesi na škále radosti, vzrušení a zábavy. Jenže Mensahová mi tiskla ruku tak silně, že jsem pochopil, jak nervózně se cítí. Zhodnocení situace: nemám tušení.

Vtom se ozvala Faraia: „Podívej, Thiago, chce jen, abys jí dal trochu prostoru.“ Zdvořile se na mě usmála. Pořád nevím, jak bych měl na takové úsměvy odpovídat. Naklonila se k Mensahové a políbila ji. „Uvidíme se doma,“ pronesla.

Mensahová přikývla a otočila se. Vykročila a vyvedla mě z pavilonu.

Došli jsme na pěší zónu a zastavili se.

„Nepotřebujete zdravotníka?“ zeptal jsem se jí. Napadlo mě, že ji třeba přepadla náhlá nevolnost. Kdybych byl sám člověk a musel strávit dvě a půl hodiny v budově narvané dalšími lidmi, tak by mi bylo určitě špatně.

„Ne, jsem jenom unavená,“ odpověděla tím stále klidným a vyrovnaným hlasem.

V místním přenosu jsem požádal o pozemní vozidlo (z nějakého důvodu mu tady přezdívali „kára“ – dost hloupý důvod) a uvedl, že na nás má čekat na nejbližší zastávce. Náměstí a ulice osvětlovaly lampionky a na zemi a chodnicích světélkovaly propracované obrazce (naštěstí je nevytvořili za pomoci barev, které by svítily v přenosu, protože to by mi vážně vadilo). Procházeli jsme zástupem lidí, a kdykoli někdo poznal Mensahovou, usmál se a zamával. Mensahová odpověděla stejným způsobem, ale ani jednou nepustila moji ruku. Poblíž zastávky se k nám přimotal nějaký opilec s rukou plnou třpytivého prachu, ale jakmile jsem se mu podíval do očí, odpotácel se.

Vozidlo už na nás čekalo. Počkal jsem, až nastoupí, a pak si sedl vedle ní. Jako cíl cesty jsem zadal adresu rodného domu hotelového typu, který se nacházel v obytné čtvrti na okraji festivalového centra. Káru řídil robotický řidič se značně omezenými schopnostmi. Návštěvníky festivalu dokázal odvézt kamkoli, ale nikdy by nezajel do blízkosti pěších zón. Téměř neslyšně vyjel do noci a vydal

se silnicí vinoucí se vysokou trávou a keři. Mensahová vydechla a otevřela okno. Venku vál teplý vítr a přinášel vůni rostlin. Po stranách silnice ubíhaly nízké svítící svodníky a nad nimi svítily hvězdy. Návštěvníci festivalu, obyčejní i vylepšení lidé, proměnili toto jinak klidné místo na rušné město. Vjeli jsme do oblasti určené pro ty, kteří se skutečně chtěli trochu prospat. V provizorních obydlích byla tma a ticho. Jednalo se o příbytky všeho druhu: karavany, stany a přenosné domky připomínající umělecké instalace. Jestli měl někdo potřebu zůstat dlouho vzhůru a pokřikovat, ubytoval se na druhé straně za protihlukovou stěnou.

„Děkuju a omlouvám se, že jsem ti překazila zábavu,“ promluvila po delší odmlce.

Privolal jsem všechny svoje drony kromě jednoho v divadle, kde mi stále nahrával představení, a druhého, který jsem pověřil hlídáním zbytku rodiny v pavilonu. (A vlastně ještě jeden jsem poslal napřed, abych měl přehled o tom, co dělají dva dospělí a sedm dětí v rodinném domě.) Nevěděl jsem, co na to říct. Mensahová se nechovala, jako kdybych jí právě zachránil život, ale ani se nechovala, jako kdybychom se zrovna vrátili domů po dalším nudném, ale úspěšném dni stráveném sběrem vzorků.

„Nahrál jsem několik představení. Chtěla byste se na ně podívat?“

Zpozorněla. „Nikdy se na podobných akcích nedostanu na žádné představení. Nahrál jsi i tu – jak se jenom jmenuje – tu novou historickou hru od Glawa a Ji-mina?“

Vycítil jsem, že navzdory snaze vypadat klidně se tak vůbec necítila. Skoro bych tu její nervozitu mohl zachytit v grafu.

„Ano, docela ujde,“ odpověděl jsem.

Něco ji štvalo a nejednalo se jen o to, jak její rodina zareagovala, když jsem se objevil. Však já jsem z nich také nebyl dvakrát nadšený. Asi očekávali, že zůstanu doma, což se nestalo. Mensahová je ubezpečila, že nepotřebuje doprovod, nebo dokonce dozor a že si poradím sám. (Cituji: „Když se dokáže nabourat do špičkově zabezpečených korporátních modulů, zatímco na něj lidi strílejí ze všech stran, tak si určitě poradí s naším komorním festivalem.“)

Ne že by se snad její rodina bála nějaké vzbouřené bezpečnostní jednotky, které svého času zábavní průmysl a zpravodajské servery věnovaly velký zájem, nebo by dokonce nesenášela roboty. (Na území patřícím Skupině pro ochranu prostředí se potulovalo několik „autonomních“ robotů, ale ti měli nad sebou někoho, kdo na ně dohlížel a měl přehled o jejich pohybu.) Spíš v tom bylo něco osobního: prostě mě moc nemuseli.

(Ovšem s výjimkou dětí. Třem z nich jsem tajně stahoval seriály.)

Napadá mě, že kdybych byl jen obyčejný robot, nebo třeba vyřazená bezpečnostní jednotka, která ví houby o světě lidí a chová se hloupě a naivně, asi tak, jak to můžete vidět v médiích, neměli by se mnou problém. Jenže jsem spadl do trochu jiné kategorie: byl jsem robokat.

A tak namísto toho, aby si Mensahová pořídila někoho, jako byl nebohý Miki, tedy žalostného a nesamostatného androida, rozhodla se pro mě.

(Jednou jsem se o tom zmínil Bharadwajové. Díky její práci na dokumentu o vztazích mezi lidmi a roboty jsme spolu rozebrali spoustu věcí. Tehdy mi řekla: „Kéž by ses mylil.“)

(Faraia byla výjimkou. Potom, co mě Mensahová představila na stanici, si mě vzala stranou a řekla: „Víš, jsme ti moc vděční, že jsi nám ji přivedl zpátky.“)

Ano, věděl jsem o tom. Jak by v takové situaci zareagoval člověk? Rychlý průzkum databáze mi napověděl. „No, to nic...“ odpověděl jsem nejistě a tušil, že u toho nezůstaneme.

(Zapamatujte si, že když se robokat dívá kamsi doleva mimo vás, tak nepřemýšlí, jak vás zabít, ale zběsile se pokouší nalézt vhodnou odpověď.)

„Chtěla jsem se jenom zeptat, co k ní cítíš,“ dodala.

Cože?

„Zajímalo mě jen, jaký k ní máš vztah,“ dodala.

Fajn. V oblastech pod korporátní správou vystupovala Mensahová jako můj majitel, ale na planetách svěřených do péče Skupiny pro ochranu prostředí přijala roli mého opatrovníka. (Prakticky se jednalo o to samé, ale měli by s vámi zacházet ohleduplněji.) Mensahová se ale spolu s Pin-Lee snažila pro mě vyřídit status uprchlíka, který má kvalifikaci „bezpečnostního poradce“.

Však jsem dobře věděl, že nic z toho není Faraie neznámé, a tušil jsem, že se ptá hlavně proto, aby ze mě vyloudila jasnější odpověď. Jenže mě žádná taková nenapadala. „Jsem její bezpečnostní jednotka,“ řekl jsem prostě. (Ano, pořád mám tuhle odpověď uloženou v paměti.)

„A to znamená konkrétně co?“ nedala se a tázavě nadzvedla obočí.

Přiznávám, že mě zatlačila do rohu. Rozhodl jsem se, že k ní budu upřímný. „Tak to bych sám rád věděl.“

„Aha. Tak díky za odpověď,“ odpověděla a usmála se.

(Nic víc, nic míň.)

Celou rodinu Mensahové trochu zaskočilo, že tu jsem od toho, abych jim zaručil bezpečnost. Pravděpodobně se obávali, že jim budu děsit návštěvy a občas někde někoho zabiju. Ne že by k podobným obavám neměli důvod: zpravidla

jsem se zapletl do pěkných šlamastyk nehorázných rozměrů, a navíc můj program na rozeznání hrozeb zaznamenal několik pochybení. Statistika rizik se přiblížila k devadesáti třem procentům. (Většina negativních hodnocení pochází z doby, kdy jsem ještě netušil, že Wilken a Gerta patří k natatým zabijákům. Dokud tedy Wilken nezkusila střelit Donu Abenovou do hlavy; ale to byl výjimečný případ.)

Její rodina věřila, že se nikdo o jejich bezpečí nemusí starat. Alespoň tak tomu bylo do chvíle, než se jim do života připletla skupina Šerosvit.

Tady na festivalu ale panoval klid. Když nepočítám pět incidentů. Čtyři z nich se týkaly dronů s nahrávacím systémem patřících několika bulvárním pisálkům, kteří hledali na festivalu nějakou senzaci. Naboural jsem se jim do nich a upozornil místní pořádkovou službu. Ta si za pár minut s dotěrnými novináři poradila. Za pátým incidentem stála Amena, nejstarší potomek doktorky Mensahové.

Sotva se festival rozběhl, musel jsem dávat pozor na jakési podezřelé individuum, které se kolem Ameny motalo. Naskakovaly mi varovné signály a rizika se blížila vrcholu. Tak za první jí tvrdil, že je skoro stejně starý jako ona, což znamenalo, že se jeho věk pohybuje těsně pod zákonem stanovenou hranicí dospělosti. Jenže podle mého odhadu a veřejně dostupné databáze byl o dobrých dvanáct kalendářních let starší. Za druhé se držel stranou pokaždé, když se k ní přiblížil člen její rodiny nebo někdo z jejích přátel. Za třetí si vždy prohlížel jisté erotické partie jejího těla, kdykoli se dívala jinam. Za čtvrté jí nabízel další a další opojné látky, i když sám žádnou nepožil. Za páté si její rodina myslela, že když není s nimi, tráví čas se svými přáteli, kteří si zase mysleli, že když není s nimi, je s někým z rodiny. No a za šesté a naposledy jsem z toho spratka měl prostě divný pocit.

Možná vás napadlo, že jsem o všem měl informovat Mensahovou, Faraiu nebo další partnerku Tanu, ale neudělal jsem to.

Jestli jsem aspoň něčemu trochu rozuměl, pak to byl rozdíl mezi právem na soukromí a věcmi veřejného zájmu.

A tak jsem se jednu noc, kdy tento potenciálně nebezpečný chlapík pozval Amenu do opuštěného domku v jednom kempu, aby se prý seznámila s partou bezva přátel, vypravil za nimi.

Zavedl ji do potemnělého domu. Hned za dveřmi zakopla o nízký stůl. Zachichotala se. Rozesmál se a s hranou opilstí v hlase prohodil: „Počkej, rozsvítím.“ Zadal pokyn do domovního systému a v místnosti se rozzářilo světlo.

A já? Já jsem tam stál uprostřed pokoje a zíral na něj.

Vyjel. (Věřte mi, bylo to k popukání.)

Amena si polekaně zakryla rukou ústa a potlačila výkřik. Když mě poznala, vyhrkla: „Co tu sakra děláš?“

„Co... kdo...?“ koktal zděšeně ten potenciálně nebezpečný ničema.

„To je... přítel mojí druhé mámy,“ procedila naštvane mezi zuby. „A vlastně i její ochranka,“ dodala.

„Cože?“ pokračoval zmateně, ale pak pochopil plný význam slova ochranka. Udělal pár kroků od ní a řekl: „Tak to bys asi měla jít.“

Amena se na něj chvíli dívala, ale pak se otočila a zpražila mě pohledem. Nic neřekla, zamířila ke dveřím a zlostně vyšla z domu na cestu. Následoval jsem ji. Když jsem kolem něj procházel, uskočil. Měl jsi štěstí, chlape, pomyslel jsem si.

Bez problémů jsem ji dohnal na nedaleké hliněné cestě spoře osvětlené několika vznášejícími se lampami. (Ne snad že bych se musel tolik snažit, přece jen jsem měl mnohem

delší nohy, ale Amena vynakládala až příliš energie na to, aby bylo i z její chůze znát, jak našťavaně se cítí.)

„Jak jsi přišel na to, kde jsem? Slídl jsi na verandě, nebo co?“ vyštěkla.

Nejspíš si myslela, že nepochopím plný význam slova „slídit“.

„Trochu nezdvořilé, ne? Zvlášť když si uvědomíš, že patříš k přátelům tvé druhé matky,“ ohradil jsem se a ironicky zdůraznil, že mě tak sama nazvala. „Copak takhle se mluví s osobními roboty?“

Na záznamu nedalekého dronu jsem uviděl její překvapený výraz v obličejí. Dokonce jsem v něm zahlédl směsici vzdoru a výčitek.

„Nevím, jak se mluví s osobními roboty. Nikdy jsem žádného neměla. A nikdy jsem tě neslyšela mluvit.“

„Nikdy ses mě na nic nezeptala.“

Copak mě neslyšela mluvit? Občas jsem prohodil pár slov s dětmi nebo Mensahovou v komunikačním přenosu. Dařilo se mi docela dobře předstírat, že nejsem nic víc než obyčejný robot.

„Nikdo jiný do toho domu nedorazil. Lhal ti, že se tam ještě s někým potkáš,“ dodal jsem.

Chvíli šla mlčky, ale pak znovu promluvila: „Hele, já nejsem blbá a nelaškuju s každým na setkání. Kdyby po mně chtěl něco, co se mi nelíbí, odešla bych. Kdyby mě nenechal, zavolala bych o pomoc. Mám přece přístup do komunikačního přenosu.“ Mluvila povýšeně a možná až moc sebevědomě. „Nedovolila bych mu, aby mi ublížil.“

„Kdybych si myslel, že ti ublíží, tak bych teď odklízěl jeho mrtvolu. Já taky s nikým nelaškuju,“ odpověděl jsem.

Zastavila se a zírala na mě. Zůstal jsem stát a dál se díval před sebe na cestu.

„Mensahová se stala planetárním velitelem celkem bezvýznamného politického uskupení, které si proti sobě poštvalo několik velkých korporátních společností. Její život už není jako dřív a tvůj taky ne. Bude dobře, když trochu dospěješ a pochopíš to.“

Nadechla se a chystala se odseknout. Pak se ale zarazila, zavrtěla hlavou a o poznání klidnějším hlasem řekla: „Tohle nebyl žádný tajný agent v korporátních službách, ale někdo..“

„Někdo, koho vůbec neznáš a kdo se zčistajasna ukáže na festivalu plném lidí a kdoví co ještě,“ skočil jsem jí do řeči. Věděl jsem, že nepracuje jako tajný agent (to bych už skutečně jeho mrtvolu odklízěl), ale to Amena nemohla tušit.

Šestnáct vteřin nic neříkala a pak se zeptala: „Oznámíš to mým rodičům?“

Tak tohle jí dělá starosti? Trochu mě to urazilo. „Ještě nevíím. Však to sama brzy zjistíš,“ odpověděl jsem s povzděchem.

Naštvaně přidala do kroku.

Když o tom teď přemýšlím, ten rozhovor se mi příliš nevydařil.

Kodrcali jsme se tmou do mírného kopce až k našemu obydlí. Jednalo se o poskládaný dvouposchodový dům s prostornými balkony na všech stranách. Postavili ho nedaleko několika mohutných stromů, jejichž listy zakrývaly téměř celou střechu. Stavěl ho děda doktorky Mensahové, zatímco jeho manželky spolu s řadou dalších příbuzných pracovaly na jednom z prvních planetárních výzkumů a terraformaci. Když někdo z kolonizátorů nehodlal bydlet na vesmírné lodi kdesi na oběžné dráze jedné z planet, stěhoval se

na přechodnou dobu na povrch. Tam zpravidla měnil svoje bydliště podle toho, jak se vyvíjelo počasí, a vyhledával pohostinnější kouty planety.

Všude kolem nás se nacházelo plno takových staveb a někdy od sebe nestály víc než dvacet sedm metrů. V našem domě se svítilo a jedno světlo se vznášelo nad parkovacím místem. Kdybych neměl svých třicet sedm dronů v okolí, vyvolávala by ve mně podobná tma obavy.

Drony už předtím zachytily pár postav obyčejných a vylepšených lidí, jak se vracejí domů, popřípadě jenom procházejí. Když jsem narazil na někoho mně naprosto neznámého, rychle jsem si ověřil jeho totožnost. Ukládal jsem si záznamy o přenosných zařízeních používaných obyčejnými lidmi kvůli zdravotnické dokumentaci; na něco podobného jsem ale v oblastech pod správou Velké korporace ještě nenarazil. Není divu, za svoji existenci jsem se příliš na planetách obývaných lidmi nepohyboval; aspoň tedy ne na těch, kde by lidi neotročili korporátním společnostem. (V seriálech jsem občas vídal taková zákoutí svobody, ale až doteď jsem žádné nenavštívil.) Drony mi také poskytly záběry pěti dospívajících dětí, které se potajmu vydaly na obhlídku nedaleké říčky, kde se v jakémsi zvláštním rituálu poschovávaly za balvany a keře, aby na sebe vzápětí vyskakovaly a lekaly se navzájem. Domů se vrátily tak opatrně, že si jich nikdo z dospělých nebo starších sourozenců nevšiml, a za chvíli už vyčerpaně ležely na horních palandách dvoupatrových postelí a sledovaly seriály.

(Bydlely v jednom z těch domů s bezpečnostními dveřmi a okny, jenže ty stejně nikdo nezajišťoval. No aspoň jsem nemusel přemýšlet, jak dostat drony dovnitř.)

Vozidlo zastavilo na určeném místě a Mensahová prohodila: „Půjdu na chvílku ven. Nechceš se vrátit na festival? Pár představení bys ještě stihl, nebo ne?“

Většinou se lidí neptám, co jim je. (Zpravidla proto, že mi to je jedno. Jen zřídka se o něco takového zajímám. Většinou totiž podobná otázka vyvolá odezvu a rozhovor, který se pak neodvíjí zrovna podle pravidel bezpečnostního protokolu. Jeden se začne pohybovat na šikmé ploše a už to nezastaví.) Na druhou stranu se ale lidi navzájem vyptávají, jak se kdo cítí, takže by na tom nemělo nic být; prostě jen žádost o informaci. Rychle jsem projel svoji databázi a stáhl několik scén ze sbírky seriálů. Jenže ani jedno video mi nenabídlo rozumnou větu, nebo aspoň takovou, kterou bych dobrovolně pronesl. A tak jsem téměř bez rozmyslu řekl: „Děje se něco?“

Moje otázka ji očividně překvapila. Úkosem se na mě podívala a odpověděla: „Nech to být.“

Aha, takže něco viselo ve vzduchu. Dokonce i lidi dokážou vycítit, že něco nehraje.

„Musím vědět o všech možných problémech. Bez toho správně nevyhodnotím potenciální hrozby a jejich dopad,“ namítl jsem.

Mensahová povytáhla obočí a otevřela dveře. „O tom ses mi během uzavírání smlouvy nezmínil,“ upozornila.

Vystoupil jsem a vydal se za ní k několika neuspořádaným židlím na trávě pod stromem vedle domu. Ve stínu byla taková tma, že jsem musel přepnout na filtr, abych ji vůbec viděl. „To proto, že jsem tomu tak trochu nevěnoval pozornost.“

Posadila se. „Trochu jsi tomu nevěnoval pozornost? Potom nevím, jak by to dopadlo, kdybys tomu věnoval pozornost úplně.“ Z tváře jí zmizel úsměv a na okamžik se odmlčela. Pak dodala: „Vlastně vím. Vždyť jsem už několikrát byla svědkem toho, jak to vypadá, když jdeš do něčeho s plným nasazením.“

Posadil jsem se k ní. (Přiznám se, že si patrně nikdy nezvyknu sedět takhle blízko člověka.) Nezdála se mi naštvaná, ale klidně na mě taky nepůsobila. V každém případě jsem pochopil, že ten můj přídržlý komentář navodil trapnou atmosféru, které jsem se chtěl původně vyhnout. Kéž bych měl v sobě něco z ARTa. Ten si s něčím podobným vždy věděl rady. (Mám na mysli především schopnost přinutit vás mluvit o tématu, které ho zajímalo, a navíc vás i přimět přemýšlet o něm z trochu jiného úhlu pohledu.) (Jak jsem tvrdil i předtím, ART byl prostě cvok.) „Neodpověděla jste mi na otázku,“ upozornil jsem ji.

Pohodlně se opřela a odpověděla: „Mluvíš, jako by sis dělal starosti.“

„Jo, ty si vážně dělám,“ odsekl jsem a cítil, že se mi tvář nechtěně zamračila.

Vydechla a navázala: „O nic nejde. Jen mě trochu pronásledují zlé sny. Zdá se mi v nich, že mě násilím drží na stanici RollinHyfa a... však víš.“ Netrpělivě máchla rukou. „Prostě normální zkušenost po zažitém traumatu. Divila bych se, kdybych žádné noční můry neměla.“

Netušil jsem, jak konkrétně se projevují jednotlivé fáze traumatu (moje starost byla dopravit zraněné klienty ke zdravotnickému systému dřív, než zemrou; pravděpodobně pak dostali posttraumatickou péči a systém zajistil správný postup). I když na druhou stranu jsem viděl pár příkladů v seriálech a taky jsem si pamatoval, že Bharadwajová podstoupila posttraumatickou léčbu tehdy na stanici. A v hlavním městě planety se nacházela velká nemocnice s obrovským terapeutickým centrem.

Nebyl jsem jediný, kdo si myslel, že Mensahová měla podstoupit posttraumatickou léčbu. Jenže asi jsem byl jediný, kdo věděl, že na žádnou léčbu nešla. (Ne snad že by hlala;

spíš ponechávala ostatní lidi v iluzi, že bylo o vše postaráno.) Jenže léčba za použití zdravotnického systému nespočívala jen v jednom setkání. Bylo potřeba na ni pravidelně docházet a já moc dobře věděl, že na něco takového si ve svém diáři čas rozhodně neudělala.

„Proto jste nechtěla jet mimo naši stanici beze mne?“ zeptal jsem se.

Existovaly dva případy vyžadující bezpečnostní doprovod pro hlavní představitelku Skupiny pro ochranu prostředí. S tím prvním souhlasilo devadesát devět procent obyvatel a jednalo se zpravidla o běžná setkání kdesi v korporátní oblasti. Navzdory námitkám Mensahové byla taková ochrana většinou opodstatněná.

I když k nějaké závažnější protizákonné činnosti na planetách pod správou Skupiny nedocházelo, občas se objevil případ vandalství v opilosti, drobné výtržnosti a porušování ekologických pravidel ohledně zásobování a skladování. Mensahová nikdy ochranku nepotřebovala. Měla sice k dispozici tým mladých praktikantů, kteří ji většinou všude doprovázeli a hlídali termíny schůzek, ale ty bych za bezpečnostní doprovod nepovažoval.

Ještě tu ale zbývalo jedno procento lidí a to jsem byl já, členové vědeckého týmu, lidi pracující na bezpečnostní stanici a představitelé řídicího výboru Skupiny pro ochranu prostředí. Ti všichni si totiž dobře pamatovali, jak se zabíjící najatí skupinou Šerosvit pokusili Mensahovou odstranit. Jenže tahle zpráva se do hlavního zpravodajství nikdy nedostala, a tak není divu, že nikdo nepředpokládal, že by Mensahová potřebovala bezpečnostního poradce, nebo dokonce bezpečnostní jednotku.

Šerosvit v současnosti řešil naprosto jiné věci, a to hlavně z toho důvodu, že nechal bezpečnostní agenturu Palisáda

zaútočit na bitevní loď patřící mému bývalému zaměstnavateli, Planetární společnosti, s rozsáhlými investicemi a fondy. (Moji tehdejší šéfové nebyli jenom paranoidní, chamtiví a lakomí, ale ve chvíli, kdy získali pocit, že je někdo ohrožuje, také nelítostní, metodičtí a značně krutí.) Vztahy mezi oběma korporacemi se zhoršily krátce po příhodě s bojovou lodí. Majetek skupiny Šerosvit doznal záhadně velkých škod po několika nešťastných nehodách, při kterých zahynuli i její četní představitelé a zaměstnanci. Později se dokonce pár rozřezaných lidských těl našlo v nádobách, kam by se dospělý člověk jen stěží nacpal.

Jakmile to začalo jít se Šerosvitem z kopce, přestal jsem je postupně vyhodnocovat jako hrozbu. Přesto však Mensahová trvala na tom, abych ji všude doprovázel. Nejdřív jsem si myslel, že se mi tím chce odvděčit a vytvořit příležitost, abych si vydělal pár platebních karet s tvrdou měnou. Ty by se mi mohly hodit, kdybych se jednou rozhodl opustit oblast pod správou Skupiny pro ochranu prostředí. Možná mě také chtěla vystavit situacím, kdy mám kolem sebe plno lidí a nevystupuji před nimi jako stroj na zabíjení. (Chápu, myslím si, že se všechno točí kolem mě, ale kdo z lidí si něco podobného nemyslí? Takže nic nezvyklého, že?)

Jenže teď mi začalo docházet, že pravděpodobně jde o něco úplně jiného.

Kolem rtů jí trochu zacukalo. Zadívala se kamsi do dále, kde se ve tmě rýsovaly obrysy kopců a polí a kde problemskovala světla domů a stanů v kempu.

„Asi to je nad slunce jasné, ne?“ řekla.

„Ne tak docela,“ namítl jsem. Aspoň tedy ne pro většinu lidí, pomyslel jsem si. Tušil jsem, že Faraia a Tana o tom vědí, ale jsou tak trochu s rozumem v koncích.

Pokrčila rameny a pokračovala: „Nemůžeš se divit, že se s tebou cítím bezpečně. Zároveň mi připadá snazší mít u sebe někoho, kdo chápe, k čemu došlo a jaké to je, se v něčem takovém ocitnout. Tím myslím tebe a zbytek svého výzkumného týmu.“ Na okamžik zaváhala, ale pak dodala: „Faraia a Tana tomu rozumí, ale bratrovi, sestře, Thiagovi a ostatním jsem nic nevysvětlovala. Co se týče duševní podpory, nemohu s nimi příliš počítat.“ Po tváři jí přeběhl úšklebek. „Prostě nemají žádnou představu o tom, co to znamená, když někdo žije a pracuje pod dohledem korporátní společnosti.“

Aha, tak teď mi svitlo. V oblasti pod správou Skupiny pro ochranu prostředí lidi nepodepisují nevýhodné pracovní smlouvy a nekončí v dolech, kde stráví osmdesát až devadesát procent svého života. Užívají si prazvláštního sociálního systému, který jim poskytuje stravu, ubytování, vzdělání a lékařskou péči prakticky zadarmo, aniž by nějak záleželo na jejich profesi. Patrně to má něco společného s obrovskou koloniální lodí z minulosti, na jejíž palubě přiletěli první osadníci. Tehdy se posádka lodi usnesla, že se postará o každého, kdo tu vydrží, nevzdá to a nevrátí se umřít ve starých koloniích. (Vytvořili docela složitý systém. Tedy soudě podle toho, co jsem se dozvěděl z historických filmů, i když jsem toho zase příliš nepochytil, protože jsem tyhle části filmu většinou přeskakoval.) Každopádně ale ta štedrá politika lidem vyhovovala. Aby ne!

Měla však pravdu v tom, že nikdo z těchto lidí netušil, jak se žije v korporátních oblastech, a už vůbec neměli ponětí, co to znamená, když se někdo stane terčem korporátní společnosti a ta se rozhodne ho zneškodnit.

Přebral jsem si rozhovor mezi Mensahovou, Thiagem a Faraiou na večírku. Mensahovou kdysi unesli v oblasti volného obchodu právě uprostřed společenské události uspořádané

na počest zavražděných členů výzkumného týmu. Není divu, že jsem pak všechny rušné večírky, kde si lidi ani nevšimnou, co se děje, začal vyhodnocovat jako rizikové.

„Co takhle zajít na traumaterapii?“ prohodil jsem.

„Však já tam zajdu,“ odsekla ostře. „Jenže nejdřív musím něco dokončit.“ Podívala se na mě a dodala: „A po tobě chci, aby ses připojil k Aradové a její výzkumné misi. Potřebují tě a zároveň to pro tebe bude skvělá příležitost.“

Setmělo se už tak, že nemohla vidět, jak jsem se při jejích slovech zatvářil. Asi nejlépe byste můj pohled popsali jako skeptický. (Aspoň Ratthi tvrdí, že právě takhle se většinou tvářím.)

Nasadila tón, kterým mi dávala na srozuměnou, že jako sebevědomá šéfka meziplanetárních letů si je svými slovy naprosto jistá, a dodala: „A asi víš, že Amena a Thiago se k vám přidají. Přidá mi na klidu, když budu vědět, že na ně dáváš pozor.“

No bezva!

„A co vy?“

Nadechla se, aby mi odpověděla, že se dá do pořádku. Znal jsem ji už dost dlouho na to, abych vytušil, co mi hodlá říct. Náhle však zaváhala. Dron, kterým jsem sledoval její tvář, zaostřil a v černobílém módu zvýraznil rysy její tváře. Vypadala napjatě a kousala se do spodního rtu.

„Nesnáším pocit slabosti. Musím se zastavit a přestat se pořád spoléhat na tebe. Není to vůči tobě fér. Měli bychom jít na chvíli od sebe, abych se postavila na vlastní nohy.“

Musel jsem připustit, že na tom něco bude, ale nebyl jsem zvyklý poslouchat, jak někdo řeší, co je a není vůči mně fér. Také mi náš rozhovor začal připomínat scény z romantických filmů, ve kterých se lidi rozcházejí. Ano, i ty jsem přeskakoval.

„Tady nejde o mě, ale o vás,“ odpověděl jsem.
Vyprskla smíchy.
Přiznám se, že jsem hrál na city.

Nastal ale jiný problém. Mensahová, která v podobných otázkách jednala na rovinu, svojí dospívající dceři oznámila, že mě požádala, abych na ni dával pozor, což si Amena pod vlivem hormonů vyložila po svém (přiznávám, že jsem to příliš nepochopil) a Thiago to samé pochopil jako projev nedůvěry, že se neumí o svoji neteř postarat (přitom má pubertu za sebou).

Amena se do výzkumného týmu dostala kvůli svému studiu a povinnosti absolvovat praxi. Jen doufám, že praktikantku nikdo nezabije. Vzhledem k naší předchozí příhodě se jí představa, že ji budu mít neustále na očích, moc nelíbila.

(Možná jsem to trochu přehnal, když jsem jí vysvětloval, co znamená výraz „potenciální oběť“. Jenže si nemůžu pomoci. Většinu svojí existence jsem strávil tím, že jsem lidi taktně upozorňoval, aby nedělali nic, co by je mohlo vystavit riziku smrti. Bylo tedy příjemné někomu od plic říct, ať přestane vyvádět hlouposti. Rozhodně toho nelituji.)

Amena se sice pokusila Mensahovou obejít a dohodnout se s Faraiou a Tanou, ale nepochodila. Z rozhovoru mezi třemi se záhy stala diskuse mezi čtyřmi, když Faraia zavolala Mensahové, aby se k nim připojila. (Netuším, co se stalo pak. Neměl jsem náladu je poslouchat.)

Tohle všechno se stalo před začátkem výzkumu. Teď jsme tady a čeká nás další velký průšvih. (Omlouvám se za spoiler!)

KAPITOLA

třetí

BEZ POTÍŽÍ JSME PŘISTÁLI na mateřské lodi a Aradová svěřila náš modul do péče její posádky. (Náš tak trochu nemotorný laboratorní modul, i když zvládal bezpečné starty a přiletý, by nikdy nedokázal proletět červí dírou.)

Za čtyři běžné denní cykly bychom měli doletět do oblasti pod správou Skupiny pro ochranu prostředí a já se těšil, jak ten čas využiju na to, abych konečně dodíval seriál *Sluneční rody*. Jednalo se o historické rodinné drama odehrávající se v jedné z prvních kolonií. Vystupovalo v něm sto třicet šest postav a dějem se prolínal téměř stejný počet zápletek.

Pochopitelně jsem několik takových rodinných dramát viděl už předtím, ale do svého příchodu na planetu patřící Skupině pro ochranu prostředí jsem se poblíž lidských rodin téměř nevyskytoval. (Data ukazují, že rodinná dramata se skutečným lidským rodinám podobají jen z deseti procent. Asi na tom není nic překvapivého, ale vzhledem k vysokému

výskytu násilí a vražd, myslím tedy v těch dramatech, ne v rodině doktorky Mensahové, vnímám takový ukazatel jako dobrou zprávu.)

Když jsem ještě patřil do inventáře Společnosti a lidi si mě najímali jako ochranku, musel jsem podle bezpečnostního protokolu neustále sledovat a nahrávat svoje svěřence, a to po celou dobu trvání smlouvy. Přiznávám, že se v mnoha ohledech jednalo o něco nadmíru nepříjemného; vlastně bych měl říct, že tomu tak bylo ve všech ohledech, zvláště v případě sexu, vyměšování a přihlouplých rozhovorů. Dost možná si nikdy nezvyknu, že můžu kdykoli i z malé místnosti s lidmi odejít, zabouchnout dveře a přestat se trápit tím, co kdo zrovna dělá.

To ovšem neznamenalo, že by mě lidi nechali na pokoji.

Ratthi za mnou přišel do kajuty. Nemusel jsem mu sice otvírat, ale přesto jsem ho pustil dál. (Ještě pořád jsem trochu bojoval s nepříjemnou představou, že si se mnou chce nějaký člověk popovídat.) Posadil se na rozkládací židli naproti mojí posteli a prohlásil: „Uvidíš, že to Thiago nakonec pochopí. On jen prostě...“ Ratthi zaváhal. Očividně se mu nechtělo tu větu doříct, a tak jsem ji dokončil sám: „Prostě neví, jestli mi může věřit.“

Ratthi si povzdechl a navázal: „Může za to celá ta korporátní propaganda, která vykresluje bezpečnostní jednotky jako nebezpečné roboty. Nezná tě a vůbec netuší, jaký vlastně jsi.“

Nebavilo by mě taková slova poslouchat, kdybych nevěděl, jak moc vážně je Ratthi myslí. Ještě nikdy zblízka neviděl, jak někoho zabívám, a rád bych ho u toho nechal.

„Zároveň nechápal, proč tolik záleželo na tom, aby se na stanici Mensahová pohybovala s ochrankou.“ Zamával mi rukou před obličejem, i když jsem nic nenamítal. „Vím,